

SZÍVEDBEN KELL FELTÁMADNIA!

Bajor László

Már harmadnapja ma, hogy eltemettük,
s nem jött felőle, csak egy kósza hír!
Utunkat így hát hazafelé vettük,
s az este immár Emmausban ér.

Térjél be hozzánk, ó áldott idegen,
ki együtt jöttél s fáradtál velünk,
pihenj meg kissé nálunk idebenn,
megosztjuk veled mustunk, kenyerünk.

Minden, mit az úton Róla beszéltél,
szívünkben boldog érzetet fakaszt.
Kérünk, ha teheted, jöjj , még beszéljél,
hisz minden szavad oly csodás malaszt.

Mi szívünkben Őt úgy eltemettük,
s búsultunk rajta egész szombaton.
Ma reménytelenül útnak eredtünk,
s nyomunkban a bű, az aggodalom.

Ha nem jöttél volna, te csodás szavú ,
mi sírtunk volna, mint két kisgyerek.
De szívünk most már nem oly szomorú.
'Én sejtem már!' 'Én hinni is merek!'

Az asztalfőre leült az idegen,
s kovásztalan kenyerét megtöri.
Az arca komoly, szenvedő, színtelen -
s a szőlő levét most felemeli.

Most! E pillanatban nyílt meg a szemük!
De már el is tűnt, mint egy látomás.
'Valóban Ő, az Úr Jézus volt velünk!'
Számunkra most volt a feltámadás!

Mert mit sem ér az ábránd és a kultusz,
ha valósággá nem válik hitünk!
Majd ha szívünkben feltámadott Krisztus,
Akkor támad fel Krisztusban szívünk!

Forrás: www.keresztyendalok.hu